

ŠKOLA V PŘÍRODĚ

„Máš všechno?“ zeptá se už po stopadesátý maminka, když si Luna háže na rameno tašku skoro tak velkou, jako je ona sama.

„Mám trička do tepla, mikinu na večer, pláštěnku do deště, kalhoty do lesa, tepláky na chalupu, bačkorky i holínky, se kterými můžu skákat do kaluží. Mám zabalený kartáček na zuby i pastu s příchutí heřmánku, hřeben na vlasy, mýdlo i náplasti na sedřený kolena, jak jsi mi řekla.

Mám taky malej batůžek, sušený jablíčka do něj, láhev na vodu a karty a Člověče, nezlob se a... jo, tady mamí, ty papíry, to musíš podepsat, na to jsem zapomněla!“ Luna lítala sem a tam a natěšením se o tašku div nepřerazila.

„Ty seš ale třěstiprdlo,“

smála se Luně maminka a zachytila ji za tašku v letu, aby si kolena nerozbila ještě předtím, než vůbec někam vyjede.

Kdy
autobu
se lidi
Tu
kontr
neza
je na
jet -
pan
chle
zan
př
v t
ně
n
s
a
c

Když Luna s maminkou došla před školu, už tam čekal červený autobus, před kterým byl velký šrumec, jaký bývá vždy na místech, kde se lidi loučí, cestují a znovu setkávají.

Tu pobíhaly paní učitelky, tady zase děti přes cestu, maminky kontrolovaly dětem batohy i malé batůžky, to aby někdo náhodou nezapomněl svačinu do autobusu, protože jak jistě všichni víme, svačina je na takovém výletě to nejdůležitější a bez ní nemá cenu na výlet vůbec jet – na to asi Lukáš zapomněl, protože zatímco jeho tatínek odevzdává paní učitelce potvrzení o bezinfekčnosti, Lukáš se láduje už druhým chlebem s marmeládou, kterou si stihl vymazat nejen břicho, ale taky zamazat bílé tričko.

Ivaně maminka doplétá krásný cop, jiné děti si povídají v hloučku před autobusem a nahlas se smějí. Zdeněk kope do kola autobusu, když v tom jej postříká kolem projíždějící auto, které vjelo do kaluže. Tu se na něj otáčí Liduška, která se smíchy chytá za břicho. Maminka ji na oko napomene, ale přitom se mokrému Zdeňkovi směje potutelně také.

Přípravy na odjezd jsou v plném proudu a Luna se jde rozloučit s maminkou, která spěchá do práce. Vplouvá do hloučku svých kamarádů a slov se ujímá paní učitelka, která začíná děti vybízet, aby se přesunuly do autobusu.

Dagmar Librová? Zde
David Roffman?
Nikola Jarová? Zde
Kristýna Hořejší? Zde
Kateřina Zrzková?
Zdeněk Mladý? Zde
Lída Hromadová? Zde

...

Začalo se ozývat celým autobusem přes šustění celofánu od bonbonů a alobalů z čerstvě usmažených řízků.

Cesta byla tak krásná, že z ní Luna nemohla spustit oči.

Nos měla nalepený na chladném skle a oči jí těkaly sem a tam s tou nádherou venku.

Jednou míjeli velké žluté pole, potom zase krásný les, louku plnou fialových zvonečků a kohoutků, stáda krav, ale i oveček... když ji z jejího světa vyrušil hluk vzadu a zřejmě nebyla sama, protože hlavu měl najednou otočenou úplně celý autobus kromě pana řidiče, u kterého by takové vytočení bylo poněkud zneklidňující.

„Co se tam vzadu děje?“ vstala paní učitelka a šla se podívat za hlukem a taškařicemi na té nejzadnější sedačce v autobusu, která není pro dva, ale pro celých šest lidí.

„Paničelko, paničelko, Pavel mi nalepil do vlasů žvejkačku!“ křičela vztekle přes celý autobus Ivana, šmátrající si do krásného copu od maminky.

„No to nemyslíš vážně, Pavle!?“ ohradila se paní učitelka, když jí Pavel zmateně odpověděl: „To nebylo schválně paničelko.“

Paničelka ukonejšila Ivanu, ať si za cesty do copu nesahá, nebo si žvýkačku zacuchá ještě víc, a počká na chalupu, kde jí pomůže ji vyčesat. Ta nasupně zabořila ruce do klína a hlavu otočila k oknu, což byl signál pro celé obecnstvo, že představení už skončilo a je na čase hledět si svého.

Po příjezdu na chalupu byli všichni rozřazeni do pokojů po čtyřech.

Luna byla přiřazena na pokoj s Terezkou Furiantovou, Kristýnou Hořejší a Kateřinou Zrzkovou, za což byla moc ráda. Celou cestu si tak moc přála, aby nevyfasovala pokoj Ivany.

Celá škola v přírodě se nesla v krásném duchu a Luna si to na horách moc užívala. Z okna chalupy pozorovala hned ráno pasoucí se krávy a celý den trávili, kromě doby jídla a spánku, venku v přírodě. Povídali si o zvířátkách, učili se jména kytickek, které rostly kolem, stavěli domečky pro skřítky a berušky a taky kovaříky, kterým se domeček asi moc nelíbil, protože z něj pořád utíkali pryč.

Při jednom takovém stavění domečků se Kristýnce povedlo najít spadlé ptačí hnízdo ze stromu ještě s vajíčky. Hned to běžela říct paní učitelce a společně ho posadily zpátky na větvíčku, odkud nejspíš spadlo. Když se šla potom Kristýnka vyčůrat za palouček, našla tam místo, které vypadalo jako z pohádky – tolik lesních jahůdek snad nikdy předtím neviděla.

Na čůrání v tu ránu zapomněla a hned volala ostatní, ať se na tu nádheru přijdou podívat. Všichni potěšili svá břítška jahůdkami a své oblečení dozdobili o další, tentokrát červené, flíčky.

Večery trávili povídáním u ohně, opékáním jablíček nebo vyhrabáváním upečených brambor z popela. Pan učitel, který dělal na škole v přírodě zdravotníka, s sebou vezl kytaru, kterou každý večer vytáhl, a u ohně hrál, všichni ostatní zpívali a všem bylo tak hezky, že se jim ani do postýlek o večerce nechtělo. Ráno se zase nechtělo z postýlek, jak už to tak často bývá.

Luně se na škole v přírodě tak líbilo, mnohem víc, než ve škole a ani ne kvůli učení, ale kvůli tomu, že tady se jí nikdo nesmál. Tady měly všechny děti už druhý den zamazaná trička a díry na kolenou a hlínu pod nehtama a všichni se smály samy sobě, než aby měly čas smát se těm druhým. Leda by se smály: „Já mám na teplácích pět děr a ty jen dvě, heč heč!“ to ale kupodivu nikoho z dětí nenapadlo.

Jediný, komu se děti trochu škodolibě smály, byl Zdenda, který si to ale zasloužil, shodly se děti jednohlasně.

Při soutěži totiž podváděl.

Jednou z her byla indiánská stezka.

Děti si jeden den vyrobily z bavlnek a taky z větviček a peříček, které našly v lese, čelenky a další den měly prokázat, jak zdatní indiáni jsou. Cílem bylo proběhnout podle skrytých indicií lesem přesně tak, jak paničelky určily.

Všechny děti pozorně poslouchaly pravidla, a taky se jich při běhu držely, až na Zdendu, který si chtěl cestu zkrátit a místo, aby proběhl tak, jak měl, to vzal přímo rovně jako šipka, jen aby byl už v cíli a vyhrál sladkou odměnu.

Kousek před cílem, těsně před cestou, po které měl běžet podle pravidel a na kterou se chtěl vrátit, aby nikdo nic nepoznal, se mu ale před nohy přimotal pařez a on se rozplácl na zem jako ropucha. Jen místo kváknutí se lesem ozvalo ááá, to stejné jako u zubaře.

Kdyby děti přece jen soutěžily v soutěži „Kdo má nejvíc děr na kolenou je ten největší frajer“, Zdeněk by se teď zaručeně dostal do značného vedení.

Dny na škole v přírodě utekly jako voda a bylo na čase jet domů.

Před balením učitelé ještě chtěli vyhlásit soutěž o nejlépe uklizený pokoj po dobu celého pobytu, ale dětem bylo ohlášeno, že vzhledem k tomu, že všechny pokoje vypadaly celou dobu, jako kdyby v nich bydlela malá prasátka, si balíček dobrot rozdělí učitelé, kteří si ho zaslouží ze všech nejvíc.

Celá chata vypadala v den odjezdu jako po výbuchu. Děti pobíhaly z pokoje do pokoje, ze strany na stranu. Lezly pod postele, zvedaly matrace a peřiny svlékaly z povlečení, jen aby našly alespoň polovinu ze všech ponožek, které si přivezly s sebou.

Při rozebírání kartáčků z umyvadel zjistil Zdeněk, Lukáš i Kuba, že si celou dobu čistili zuby jedním a tím samým, přičemž nebyl ani jeden schopný říct, jaký kartáček si kdo přivezl... když do koupelny přišel Ondra, který si vzal kartáček, jakým si čistil zuby jak Zdeněk, tak i Lukáš a Kuba, vložil ho do svého podepsaného pouzdra a uložil do tašky. Zbylé kartáčky, které byly týden netknuté, si kluci náhodně rozebrali a rozhodli se, že o tomhle už nikdy nebudou mluvit a své tajemství si vezmou do hrobu.

Holky se snažily nasliněnými prstíky vyčistit ty nejhorší skvrny na oblečení, až na Lunu, jejíž maminka byla zvyklá, že je Luna pořád jak ten čuník, a tak byla na všechny skvrny připravená po technické i psychické stránce.

Stanislav Roffman? Zde!

Petra Vykulešová? Tady!

Jakub Vykuleš? Zde!

...

Prázdný autobus zase ožil dětským štěbetáním, které se přehlušovalo s hlasitým bubnováním deště na plechovou střechu autobusu.

„To nám příroda ukazuje, že jí budeme chybět,“ prohlásila s úsměvem paní učitelka a zakousla se do svačiny, kterou připravily paní kuchařky všem na cestu.

Na Lunu už čekala před školou s kostičkovaným deštníkem nad hlavou maminka, stejně jako na všechny děti jejich maminky, tatínčí, babičky nebo dědečkové.

Kdyby existoval radostiměr pro dospělé, tou radostí, kterou měli při příjezdu svých dětí a vnoučat, by právě asi prasknul.

V cukuletu si děti rozebraly své tašky, rozloučily se se spolužáky i paní učitelkou a nacpaní pod jedním deštníkem mířili za horoucího vyprávění nejsilnějších zážitků z prožitého týdne do svých teplých domovů.

Přede dveřmi maminka s Lunou zastavila. Luna položila na mokrou zem tašku a podržela deštník, protože maminka nemohla „zaboha“ v tašce najít klíče od domu.

„To není možný, vždyť sem je dávala přesně do týhle malý kapsy, a teď jsou v té velké mezi všemi věcmi, to mi hlava nebere.“

Maminka vystrachala klíče, odemkla dveře a obě domů zapluly tak rychle, jak to jen bylo možné. Z kabátů jim tekla proud vody jako vodníkovi ze šosu, a kdyby neměly žabky venku vody dost, určitě by se rády zabydly v jejich teniskách, které připomínaly malý rybník.

Obě se rychle převlékly do suchého, aby nenastydly, na nohy si navlékly teplé pletené ponožky od babičky a v obýváku roztopily oheň v krbu, aby u něho usušily všechny mokré věci a obě se ohřály.

Maminka, která zrovna vařila čaj, pověřila Lunu, aby z chodby donesla tašku s oblečením, vše u krbu vyndala a připravila tak kupičky na praní.

„Tři trička, dvě mikiny, bačkory, holínky, dvoje tepláky, troje ponožky v páru a třikrát jen jedna, každá jiná?“

Luno, a kde máš hřeben na vlasy, skleněnou láhev na vodu a Černého Petra?“

Luna se podívala do batohu s nechápavým výrazem, protože když to není tam, kde by to přece bylo, vždyť třeba takový hřeben za celý týden nevytáhla! Luna se podivila, ale uspokojující odpověď pro maminku neměla.

„Mami, já vůbec nevím, přísahám, že to tam všechno bylo.“

zapluly
ody jako
itě by se

nohy si
ly oheň

lonesla
praní.

nožky

rného

yž to
yden
inku

Luna nelhala, ona opravdu netušila, kde ty věci můžou být, a bylo jí z toho trošku úzko, protože na mamince poznala, že jí všechny ty ztráty mrzí.

Celý večer byl potom o praní věcí a obývací se proměnil ve velkou sušárnu. Na židlích u krbu stály všechny boty a na opěrátku zase visely bundy i mikiny. Na zemi bylo rozložené spodní prádlo a zbytek ponožek, které přivezla Luna ze školy v přírodě domů. Košilky a trička pak tvořily řadu druhou.

Zatímco Luna kontrolovala, jestli je už něco suché, aby to mohla srovnat do komínku a uklidit do skříně, maminka vedle ní připravovala k večeri česnekovou polívku s houštičkami v troubě. Celý dům tak voněl deštěm, česnekem, teplým pečivem a dřevem.

Luna ležla do postele po celém dni ještě mnohem raději než obvykle. Nejen, že byla příjemně unavená, ale když byla pryč, maminka jí povlékla postel do čistého, a v tom se spí první noc vždycky nejlíp, to ví každý. Zahrabaná v tlusté peřině si poslechla tři stránky z pohádkové knížky a při dočtení taky pár slov o tom, jak musí být na své věci příště opatrnější.

Luna s úsměvem souhlasně zakývala a slíbila, že příště bude opatrnější, ale hlavou jí vrtalo jak, když žádnou z těch věcí kromě ponožek z tašky ani nevytáhla? Když v tom si vzpomněla na to, že už týden nemluvila s Esterkou, která ji z vesMíru určitě nedočkavě vyhlíží.

Tak ráda by s ní mluvila, ale jak to jen udělat, když venku tolik prší? Lunny zvědavost a vynalézavost byla ale silnější než déšť. Potichoučku se proplížila na chodbu, aby ze stojanu uloupila svůj žlutý deštník s bílými puntíky, a za absolutního ticha zaplula zpátky do pokojíčku. Otevřela okno, peřinu z postele si přehodila přes záda, roztáhla deštník a už seděla na parapetu okna a dívala se na oblohu. Když ale zjistila, že přes mraky a silný déšť žádné hvězdy stejně neuvidí, zalezla zpátky do postýlky a Esterce poslala alespoň krásnou dobrou noc, protože věděla, že ji uslyší, i když nemá jak odpovědět.